

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla ve věci

žalobkyně: **A.**
zastoupená advokátkou JUDr. Marií Cilínkovou
sídlem Bolzanova 1, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti,**
sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2017, č. j. MSP-204/2016-ODSK-OTC/8

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2017, č. j. MSP-204/2016-ODSK-OTC/8, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Marie Cilínkové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým byla zamítnuta její žádost o poskytnutí další peněžité pomoci pro oběť trestného činu dle zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů a o změně některých zákonů (zákon o obětech trestných činů), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obětech“). Žádostí se žalobkyně domáhala náhrady za ztrátu na výdělku, která ji vznikla v období od 1. 11. 2014 do 31. 12. 2015.
2. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující, pro věc podstatné skutečnosti.

3. Žalobkyně byla dne 17. 8. 2013 ve 22:10 hod. jakožto cyklistka sražena na cyklostezce v ulici Kníničská, Brno, nezjištěným cyklistou, který nepřizpůsobil rychlost jízdy svým schopnostem, vlastnostem jízdního kola a dalším okolnostem, které je možné předpokládat. Pádem z kola žalobkyně utrpěla těžká zranění, která byla kvalifikována jako těžká újma na zdraví. V důsledku utrpěných zranění trpí žalobkyně těžkou spastickou paraparézou horních končetin s paraplegií dolních končetin s neurogenním močovým měchýřem a konečníkem. Žalobkyně je upoutána na invalidní vozík a je zcela odkázána na pomoc třetí osoby.
4. Usnesením Policie České republiky, Městského ředitelství Brno, Dopravního inspektorátu, ze dne 27. 6. 2014, č. j. KRPB-202877-92/T4-213-060206-FIR, byla trestní věc podezření ze spáchání přečinu těžké újmy na zdraví z nedbalosti dle § 147 odst. 1 trestního zákoníku dle § 159a odst. 5 trestního řádu odložena, protože se i přes provedené obsáhlé prověřování nepodařilo ztotožnit pachatele.
5. Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 11. 2014, č. j. MSP-260/2014-ODSK-OTC/18, byla žalobkyni přiznána dle § 28 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 28 odst. 3 zákona o obětech peněžitá pomoc ve výši 22 718,77 Kč. Tato částka představovala náhradu za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti za období od 18. 8. 2013 do 31. 10. 2014. Při určení výše náhrady za ztrátu na výděлку žalovaný vyšel ze žalobčina průměrného měsíčního výděлку za rok 2012.
6. Žádostí ze dne 17. 8. 2016 žalobkyně požádala o poskytnutí další peněžité pomoci pro oběť trestního činu, a to náhrady za ztrátu výděлку, která jí vznikla za další období, tj. od 1. 11. 2014 do 31. 12. 2015. V žádosti vyčíslila ztrátu na výděлку na celkem 52 214 Kč, přičemž uvedla, že nesouhlasí s tím, aby její další ušlý zisk byl posuzován pouze z příjmu dosaženého v roce 2012. Její průměrný měsíční výdělek byl totiž v roce 2012 výrazně nižší než výdělek dosažený v roce 2013, takže by žalovaný měl vyjít z údajů platných pro rok 2013.
7. Nyní napadeným rozhodnutím žalovaný žádost žalobkyně zamítl. V odůvodnění uvedl, že obraz o výdělečné činnosti žalobkyně před spáchání trestného činu podává daňové přiznání za rok 2012, kde je zahrnut celý kalendářní rok nedotčený poklesem výdělečné činnosti žalobkyně, více než za rok 2013. Proto dospěl k závěru, že faktický příjem žadatelky (zahrnující invalidní důchod a výdělek žalobkyně) převyšuje případný výdělek určený dle průměrného měsíčního výděлку za rok 2012, takže žalobkyně na výděлку nic neztratila.

II. Obsah žaloby

8. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že žalovaný další ušlý zisk posuzoval pouze z příjmu dosaženého v roce 2012. I přesto, že se trestný čin stal ke dni 17. 8. 2013, není důvodné počítat průměrný výdělek z výděлку dosaženého v roce 2012, který byl výrazně nižší, než výdělek dosažený v roce 2013. U osob samostatně výdělečně činných totiž není možné přehlédnout, že ke ztrátě výdělkové schopnosti dochází i po delším časovém odstupu (např. i v době léčení může poškozený dosahovat zisku z plnění smluv, které tzv. dobíhají, takže ztráta mu vzniká až později). U žalobkyně tak došlo k faktické ztrátě na výděлку až v roce 2014. Závěr žalovaného je rovněž nepřezkoumatelný s ohledem na absenci jakéhokoliv logického odůvodnění; rovněž nejsou uvedeny ani důkazy, ze kterých by takovýto závěr vyplýval.

9. Žalobkyně se domnívá, že postup žalovaného byl učiněn v rozporu s účelem zákona o obětech, protože dle napadeného rozhodnutí je na tom žalobkyně co do vyplacené pomoci hůře, než kdyby požádala pouze o peněžitou pomoc v paušální částce ve výši 50 000 Kč.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že dospěl k názoru, že předmětné rozhodnutí spočívá na nesprávném posouzení věci. Žalovaný souhlasí s argumentací žalobkyně, že při posouzení ušlého zisku žalobkyně za období od 1. 11. 2014 do 31. 12. 2015 je s ohledem na specifika případu nutné vycházet z průměrného výdělku žalobkyně za rok 2013.
11. Dále žalovaný uvedl, že výpočet ztráty na výdělku uvedený žalobkyní je chybný, neboť žalobkyni vznikla ztráta na výdělku za období od 1. 11. 2014 do 31. 12. 2015 ve výši 45 218,78 Kč.
12. Žalovaný shodně se žalobkyní navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Replika žalobkyně

13. Žalobkyně v replice na vyjádření žalovaného setrvala na své předchozí argumentaci. Uvedla, že i přes tvrzení žalovaného o chybném výpočtu ušlé mzdy by napadené rozhodnutí mělo být jako nesprávné zrušeno.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

14. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
15. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřuje ve skutečnosti, že se žalovaný řádně nevypořádal s jejím tvrzením, že pro určení průměrného měsíčního výdělku je nutno vyjít z příjmu dosaženého v roce 2013 a nikoli z příjmu dosaženého v roce 2012.
16. Z rozsáhlé judikatury vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, proč považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl či jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz již rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23).
17. S ohledem na tyto zásady soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a shledal, že trpí vadou nepřezkoumatelnosti.
18. Mezi stranami je nesporná skutečnost, že žalobkyně splňuje zákonem stanovené podmínky k tomu, aby ji bylo možné považovat za oběť trestného činu dle zákona o obětech, kdy charakter zranění žalobkyně je tak závažný, že se jedná o těžkou újmu na zdraví dle § 24 odst. 3 zákona o obětech. S ohledem na § 24 odst. 1 písm. b) citovaného zákona má tedy žalobkyně právo na peněžitou pomoc, a to včetně prokázané ztráty na výdělku.
19. Za této situace bylo v dané věci zásadní určení konkrétní výše ztráty na výdělku žalobkyně. Ta přitom jednoznačně uváděla, že pro určení této výše a stanovení jejího měsíčního průměrného výdělku je nezbytné vycházet z jejího celkového výdělku za rok

2013, přestože právě v tomto roce došlo ke spáchání předmětného trestného činu. Žalovaný však v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí veškerá tvrzení žalobkyně odmítl strohým konstatováním, že „obraz o výdělečné činnosti před spácháním trestného činu podává daňové přiznání za rok 2012 více než za rok 2013, kde je zahrnut celý kalendářní rok nedotčený poklesem výdělečné činnosti žadatelky.“ Uvedené odůvodnění však soud považuje za nedostatečné, neboť neobsahuje žádné úvahy, jimiž byl žalovaný orgán veden při určení rozhodného období, z něhož má být průměrný měsíční výdělek vypočten. Výjimku tvoří pouze poukaz na skutečnost, že v roce 2013 došlo k předmětnému trestnému činu. Tato úvaha však postrádá racionální základ, neboť ačkoli by žalovaný mohl správně vyjít z předpokladu, že v průběhu celého roku 2012 mohl být příjem žalobkyně vyšší než v roce 2013 a tento postup by tedy byl pro žalobkyni příznivější, tak to byla právě žalobkyně, která jako žadatelka požadovala, aby správní orgán vycházel z příjmu dosaženého v roce 2013 a nikoli 2012. A zároveň tento požadavek odůvodňovala konkrétními důvody, které však žalovaný nevzal v potaz, ačkoli se pro posouzení žalobčiny žádosti jevily jako zásadní.

20. Soud tedy shledal, že žalovaný nedostatečně zohlednil stěžejní argumentaci žalobkyně pro určení konkrétní výše náhrady ztráty na výdělku (tj. určení rozhodného období, z něhož bude vypočítán průměrný měsíční výdělek žalobkyně); naopak pouze stroze uvedl, že obraz o výdělečné činnosti podává více daňové přiznání za rok 2012 než za rok 2013. Za této situace soudu nezbylo než napadené rozhodnutí označit za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
21. Při novém rozhodnutí tedy bude ministerstvo povinno náležitě posoudit žádost žalobkyně, včetně její argumentace, že při určení jejího průměrného měsíčního výdělku je nezbytné vycházet z roku 2013 a nikoli 2012, jak ostatně ve svém vyjádření k žalobě uznal sám žalovaný. V této souvislosti soud okrajem uvádí, že na vyřčeném závěru nemohlo nic změnit ani to, že žalovaný ve vyjádření k žalobě označil svůj předchozí právní závěr za chybný. Předmětem přezkumu ve správním soudnictví je totiž v souladu s § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí správního orgánu, přičemž podle odstavce 1 citovaného ustanovení „při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu“. Soudu tedy nepřísluší vzít při přezkumu napadeného rozhodnutí v potaz důvody, které žalovaný uvede až v řízení před soudem, tedy po podání žaloby, protože žalovaný nemůže svá pochybení „dohnat“ až ve vyjádření k žalobě. Navíc ani uznání pochybení ze strany žalovaného nemohlo nic změnit na skutečnosti, že napadené rozhodnutí je dle soudu nepřezkoumatelné a je nezbytné jej zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, v němž žalovaný uplatní své revidované závěry tak, jak je uvedl ve vyjádření k žalobě.
22. Jelikož soud shledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, nemohl se další argumentací žalobkyně zabývat, a to včetně způsobu výpočtu ztráty na výdělku, neboť tyto okolnosti budou předmětem nového projednání věci žalovaným.

VI. Závěr

23. Žalobkyně se svými námitkami tedy uspěla; městský soud proto zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšná žalobkyně má právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají z odměny advokáta za dva úkony právní

služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) po 3100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a), d), § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), včetně náhrady hotových výdajů (2 x 300 Kč) podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Advokátka žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, a odměna se tak zvyšuje o částku 1 428 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů. Za úkon právní služby soud nepovažoval „výzvu k plnění předcházející návrhu ve věci samé“, neboť tento institut z podstaty věci nemůže být ve správním řízení uplatněn, ani repliku k vyjádření žalovaného, neboť v ní žalobkyně pouze zopakovala již dříve předestřenou argumentaci. Celkem tedy žalobkyni náleží (6 200 + 600 + 1 428 =) 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. února 2019

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu